

fin
aren med
hörsal.

Utställningar. Politisk konst i Lund och Kalmar

Tillfällighet eller statement? Arbetsprocesser i historia och nutid

"Vårt arbete"

Lunds konsthall
Visas t o m 1/5.

"Massa i rörelse"

Kalmar konstmuseum
Visas t o m 28/2.

● Det liknar en självmordsaktion. Lunds konsthall står mitt i sin svåraste politiska kris någonsin och öppnar i det läget en utställning som måste vara precis vad kritikerna väntat på för att få slakta verksamheten. Diskreta akademiska arkivprojekt, burkiga engelska videoprojektioner utan textremsor där de mumlande ljudspåren drunknar i ekot från hallens bedrövliga akustik...

En olycklig tillfällighet kanske. Eller tvärtom, ett kompromisslöst statement i ett läge när framtiden är osäker och utredningskonsulterna står för dörren? "Vårt arbete" är hur som helst en ambitiös grupp-utställning helt i fas med samtidskonstens nyväckta intresse för arbetslivets processer och hierarkier. Här finns också historiska referenser till en utställning med samma titel som konsthallen visade 1978, i den tidens progressiva anda.

Vad har hänt sedan dess? Hur har synen på arbete, och inte minst på arbetarens möjlighet att påverka det, förändrats? Politiskt? Och i konsten?

I "Vårt arbete" gestaltas dessa samhällsförändringar med hjälp av verk från sjuttioalet och i dag. K P Brehmers färgglada veckodiagram över en arbetares humörsvängningar ger resonans åt Maja Bajevics broderade grafer över prisutvecklingen på olika råvaror. Bilderna av den sovande konstnären i Mladen Stilinovics "Artist at work" blir på samma vis en kul kontrast till Oliver Walkers raffinerade "One euro", en serie videofilmer som dokumenterar den tid det tar att tjäna en euro på olika nivåer av den globala arbetsmarknaden – från en sekund i finansvärlden till en dryg timme på bomullsfälten.

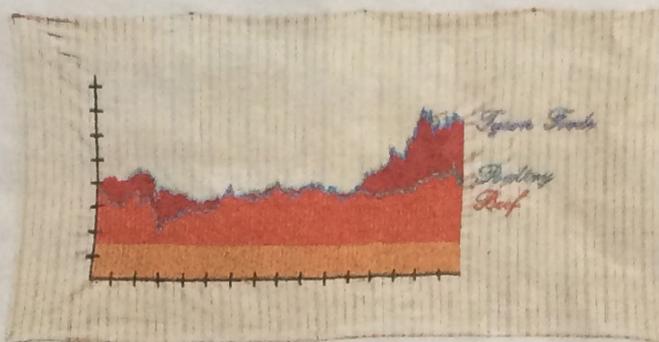

Foto: Galerie Peter Klüchmann

Maja Bajevics "Arts, crafts and facts" på Lunds konsthall.

Det är elegant gjort. Mina invändningar mot den här utställningen gäller inte innehållet, utan iscensättningen. Lunds konsthall har aldrig fungerat särskilt bra att visa video i, men i "Vårt arbete" försvinner flera verk totalt i interferens och språkförbistring.

Ren katastrof blir det i Berwick Street Film Collectives klassiker "Nightcleaners" där ljudet helt störs ut, men även intervjuerna i Ester Shalev-Gerz arkivprojekt om arbetarframställningar i konsten är närmast hopplösa att uppfatta i den stökiga ljudmiljön.

Vana konstkonsumenter känner säkert igen det här som ett återkommande problem, och även om det lätt skulle kunna lösas med hjälp av textremsor eller åtminstone hörlurar så är det knappast teknik det handlar om. Utan estetik.

Oöversatta videor och taskigt ljud är helt enkelt statusmarkörer i en fisförnäm konstvärld där publiken inte bara förväntas ha utmärkta kunskaper i engelska utan också en konceptuell förståelse för att det som sägs i dessa filmer egentligen inte är så viktigt.

Effekten blir avvisande och mystifierande, vilket leder till följdfrågan vem denna utställning egentligen riktar sig till? Och varför?

Som sagt, trist att just i detta läge tvingas ställa dessa frågor. Utställningen hade behövt något av

den provokativa skruven i Kalmar konstmuseums lilla men vassa "After labour" – där Lars Novängs och John Huntingtons "frihetsförmedling" fräckt vänder upp och ner på Arbetsförmedlingens värdegrund med sin till förväxling realistiska kontorsmiljö (se DN 14/1). Eller av den självklara platsförankringen i samma museums "Massa i rörelse", där sex konstnärer med olika metoder kommenterar strukturomvandlingarna i den småländska glasindustrin.

Vad betydde det för formgivaren när Kosta flyttade sin produktion till Kina? Hur ska de små inlandskommunerna i "Glasriket" hamna på kartan igen? I personliga berättelser, dokumentära installationer, videoverk och – förstas – glas manar de fram den melankoliska bilden av ett hantverksbaserat samhällsbygge som snart är historia. Malin Pettersson Öberg i sin meditativa videoessä om glasets kulturhistoriska betydelse; Caroline Mårtensson med sin samling torkade örter från olika övergivna bruksmiljöer.

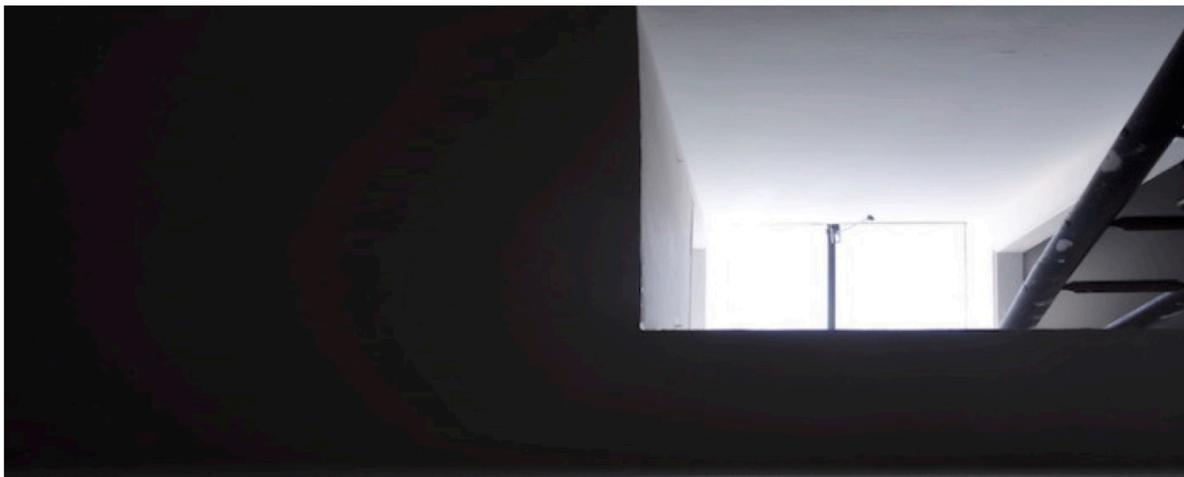
Det är en lågmäld utställning, knappast estetiskt innovativ men gjord med både humor och en insisterande närvaro som griper tag i mig. Ett fint exempel på politisk konst som gör det obetydliga betydande och stort.

Dan Jönsson
konst@dn.se

Artwort

[Home](#) [AWM](#) [Arte](#) [Architettura](#) [Design](#) [Fotografia](#) [Illustrazione](#) [Moda](#) [Tecnologia](#)

[Artwort](#) » [Arte](#) » 69c2 au grenier – Una scalata artistica in soffitta

69c2 au grenier – Una scalata artistica in soffitta

di Fabiola Mele

17 febbraio 2015

La soffitta è forse, tra tutti gli ambienti che possono comporre una casa, quello più "magico".

[Italiano](#) [English](#)

The attic is, perhaps, among all the rooms that can make up a house, the most "magic".

Regardless of its elevated position, beneath the roof, an attic carries great significance when it comes to the roots of a house: chests, old photos, antique objects and clothing, trinkets.

Children's fantasies are widely inhabited by forbidden attics where to hide oneself and, maybe, to find hidden treasures or old secrets. At the same time, these resulting spaces recall somehow those old-styled horror stories, in which ghosts from the past re-emerge from forgotten mysterious trap-doors.

The preview of **69c2 au grenier**, an exposition for only one person at a time in the attic of an apartment, took place the 13th of february in an historical building in the 10th *arrondissement* of Paris. The young curators **Constance Moréteau**, professor of art history and design at EBABX Bordeaux, and **Alessandro Gallicchio**, professor of contemporary art history at ESAG in Paris and at EMCA in Angoûleme, conceived it starting from the setting itself: a place that had never been designated to host an exhibition - a private attic - comes to it by virtue of its intrinsic intimate nature. The aim of the experience is to invite visitors to "venture onto a lonesome artistic climbing".

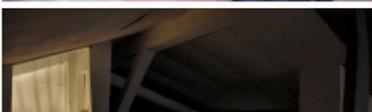
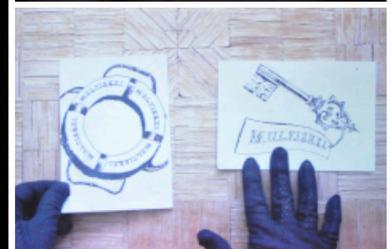
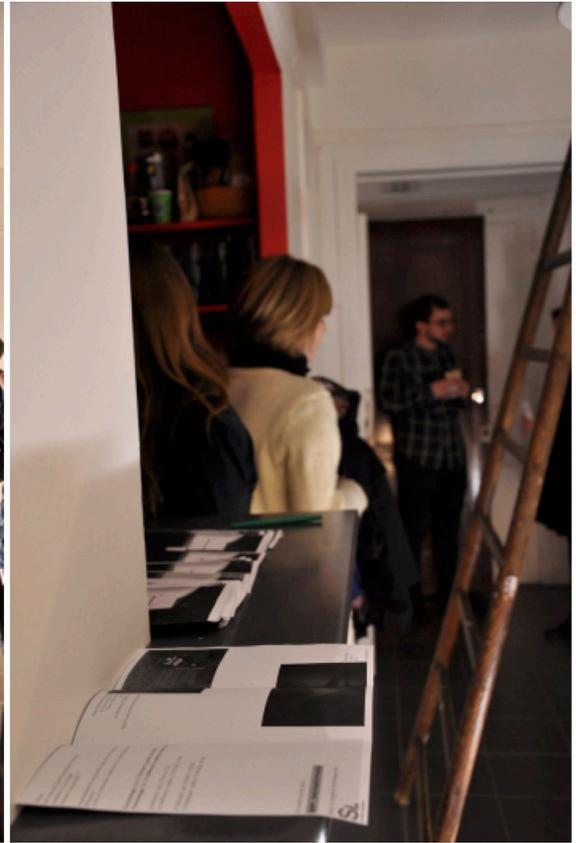
The introspective aspect of the action is underlined by the two video-installations showed in the *grenier*. In fact, the two authors, the Italian **Chiara Bettazzi** and the Swedish **Malin Pettersson Öberg** are both sensible to themes such as ephemeral collecting or obsessive accumulation of objects.

The spectator starts his promenade as soon as he enters the doors of the apartment, where he finds, hanging on the walls, *25 years* by **Ibrahim Nasrallah** AKA *la Moustache d'Ibrahim*: his latest series, which acts as an introduction to the climbing, is made up of 25 drawings in a row and it is part of his ongoing project *100 years*. The visitor then starts his "ascesis" through a ladder bringing him from the whiteness of the living space to the shadow of the attic. Here, the red tissue and cushions adorning the floor invite him to get comfortable and to take about as long as he needs to enjoy this moment of reflection.

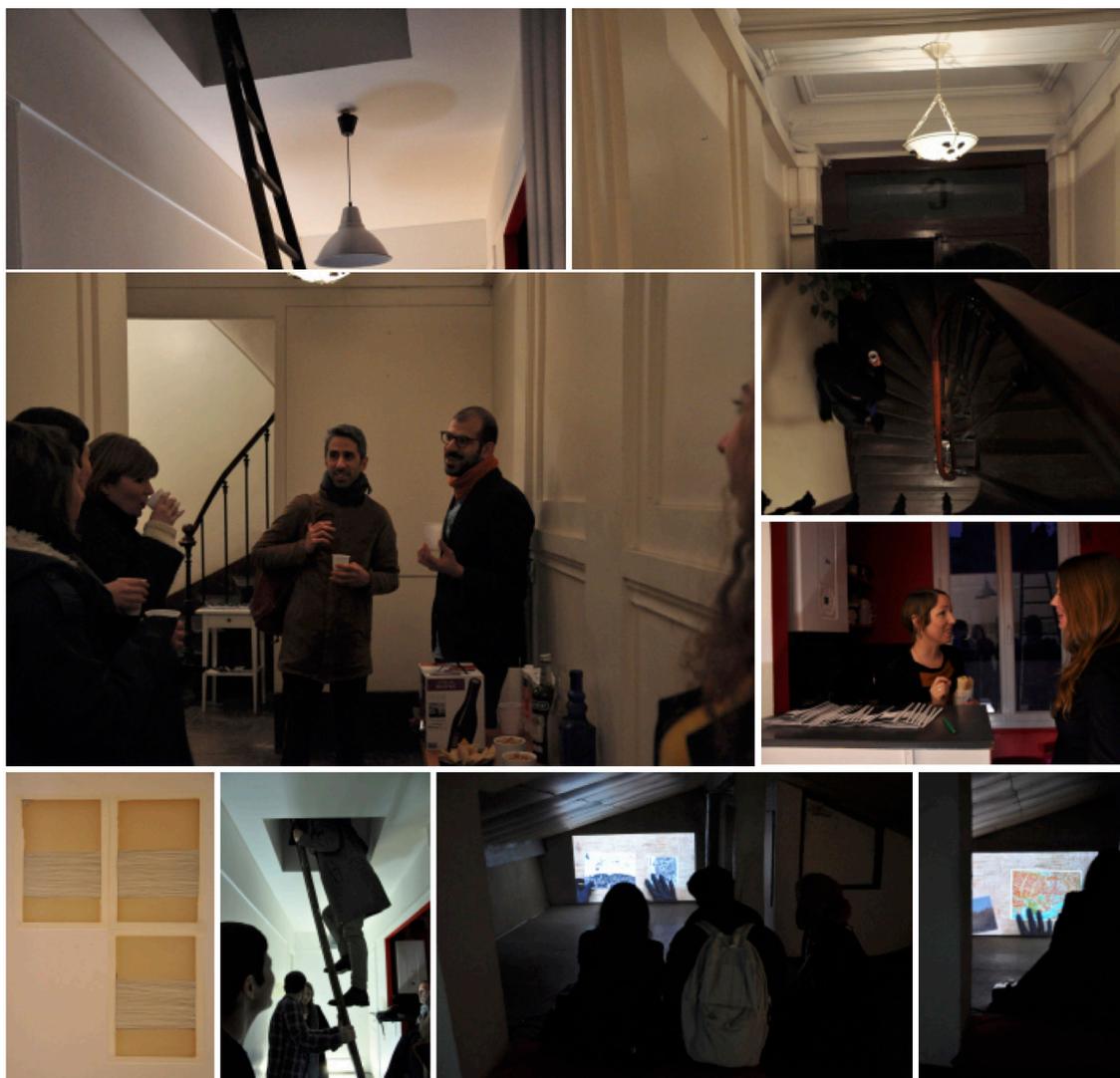
"In the light of its spatial characteristics, the attic acts on the spectator's sensory experience, forcing him to bend to the contingency of the video and to recalibrate his way to «see»".

The preview opens at 6PM and despite the rain and the cultural offer of a city where all was already seen and done, the entrance hall of the apartment building is soon full of visitors, raising the need to organize a list to access the exposition. At the hall, comers are welcomed with refreshments: in short time the spirit gets convivial, thanks also to the presence of two of the shown artists, Ibrahim Nasrallah and Malin Pettersson Öberg, both available to add more details about the exhibition to those waiting for their turn. The environment is heterogeneous: from curious bystanders to professionals directly involved in artistic activities, anyone has a way of talking to each other.

Cosy, claustrophobic, relaxing, unsettling: the range of feedback is really wide. In spite of expectations, each participant has a tendency to remain quite long in the attic. Many are captured by the narrative nature of Malin Pettersson Öberg's video *Archives II (Flyers 1998-2008)*. The dimension and the quality of the space help, in fact, to focus completely on the two video, while this type of installation is usually penalised in long and dense exhibitions. Despite using similar themes and a "slide-show" technique, the two artist explore the medium and translate it according two distinct poetics: someone affirms to be impressed by the tone of voice or the quotes pronounced by the Swedish artist, others show themselves curious about the photographic technique and the nature of the objects (surgical instruments) portrayed by Chiara Bettazzi in *Collection*. The house keeps open well beyond scheduled times.

"Une aventure", says someone leaving the apartment.

"Last dance" pour faire valser le début d'année

EXPOSITIONS La Galerie Gourvennec Ogor invite le collectif Jeune Création

Non, la fête n'est pas finie. Enfin si, 2013 est derrière nous et ses agapes aussi, mais les artistes n'en finissent pas de nous parler d'aujourd'hui, de la fugacité de toutes choses et d'un art rythmé par des événements qui en font une véritable industrie culturelle. C'est l'objet de l'exposition à voir jusqu'au 8 février à la Galerie Gourvennec-Ogor: *Last Dance*.

L'association Jeune Création, qui promeut les artistes émergents depuis 60 ans et qui dispose d'une galerie dans le 18e arrondissement à Paris, a invité huit propositions éclectiques à nous parler de cette "folie de l'éphémère". Et sur le titre d'une chanson culte de la mythique star du disco Dona Summer, l'accrochage conçu par le Syndicat Magnifique (Thomas Conchou, Mathilde Curdel, Mannon Desplechin, Anna Frera et Victorine Grataloup) swingue plutôt autour des idées reçues, de la grande noce de l'art contemporain. L'ensemble est fort inégal, mais quelques œuvres bien vues en font une fringante réflexion sur l'ère du spectacle permanent.

Quand on débarque donc dans la lumineuse galerie de la rue Duverger, on a le sentiment d'arriver après le grand raout. La sauterie est finie semble nous rappeler la photographie de Régis Feugère (*155 Hauptstrasse*), une vanité version boule à facet-

Entre confettis et compilation d'invitations, l'exposition collective "Last Dance" de la galerie Gourvennec Ogor inaugure l'année dans un esprit de réenchantement désespéré.

/ PHOTO G.G.

tes. La vidéo de Rémi Voche fait, elle, se précipiter dans l'acte performatif avec une danse frénétique, inapaisable. Les pétards donnent la cadence de la transe pendant qu'au contraire les confettis sous cloche de Delphine Renault paraissent prêts à exploser. Toutes les œuvres travaillent ainsi un temps suspendu, un avant ou après, un "ici et

maintenant" absurde avec Kirill Ukolov ou un ailleurs aride comme cette fenêtre close capturée par Julien Lescœur. Il y a une certaine mélancolie dans cette dernière danse, comme une collection de gestes un peu vains (les 400 flyers compilés par Malin Pettersson Oberg). La joie a quitté la java, n'en demeure plus que les traces abstraites de Clai-

re Chesnier ou totalement abstruses de Minia Biabiany. Ces artistes voudraient-ils nous faire croire qu'ils saisissent l'ultime chance de s'abîmer derrière les apparences?

Gwénola GABELLEC

"Last dance", jusqu'au 8 février à la Galerie Gourvennec Ogor, 7 rue Duverger, 2e. 09 81 45 23 80.

KULTURREDAKTÖR
Cecilia Ekebjär, 023-936 23
kultur@dt.se

KULTUR

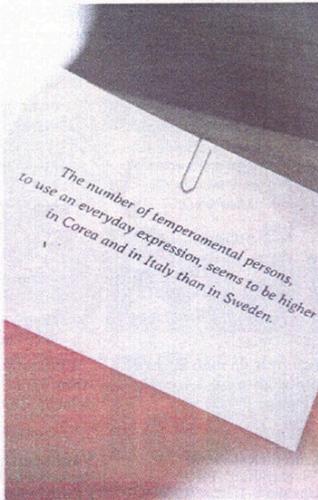
Friteatern har premiär i Stumsnäs

TEATER På onsdag klockan 19.00 har Friteatern länspremiär med sin nya föreställning *Direktsänt* i Stumsnäs bystuga, Rättvik.

Föreställningen utgår från en fiktiv direktsändning som publiken är delaktig i.

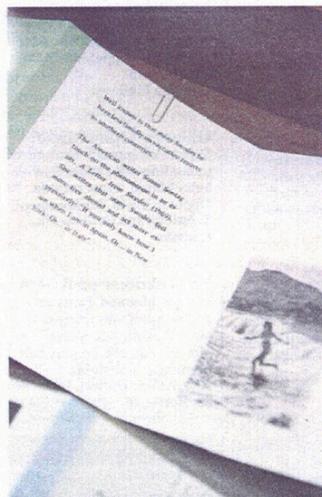
Elena Mazzi ger en kommentar till Italiens problem med sopor i sitt verk *Mediterranean masterpiece*.

Malin har klippt citat och bilder ur olika källor som beskriver kulturella och nationella skillnader mellan Sverige och Italien.

Malin Pettersson Öberg deltar i gruppställningen *Kontrasternas volymer* på Italienska kulturinstitutet i Stockholm. FOTO: STINA RAPP

Verket ligger i tittskåp av trä och glas designade av Giò Ponti.

I kulturinstitutets bibliotek har Malin plockat delar till sitt verk *In the Near Past*.

Pettersson Öberg undersöker nationalitet

STOCKHOLM

Vad är svenskt, vad är italienskt?

Falukonstnären Malin Pettersson Öberg undersöker frågor om nationalitet i en utställning som pågår på Italienska kulturinstitutet i Stockholm.

Att kliva in i Italienska kulturinstitutet vid Gärdet i Stockholm är som att göra en tidsresa till slutet av 50-talet.

Nästan allt i byggnaden är intakt från invigningen 1958. Den smäckra modernistiska byggnaden och interiörerna, möbler och textilier är ritade av designikonen Giò Ponti (1891-1979). Ponti var nykypande med sitt avskalade formspråk och räknas som en av Italiens främsta formgiva-

re och arkitekter, bland annat har han skapat Perelli Tower i Milano. Han var också chef för konstcentrumet Monza Biennial.

- Huset och interiören är som ett allkonstverk, jag tycker om att åka hit och bara gå runt, säger Malin Pettersson Öberg.

Tillsammans med ytterligare fem konstnärer har hon tolkat platsen i utställningen *Kontrasterande voly-*

UTSTÄLLNING Kontrasterande volymer

Malin Pettersson Öberg, Maria Andersson, Marco Di Giuseppe, Karin Lindh, Elena Mazzi och Hans Rosenström. Curatorer: Elina Suoyrjö och Rosario Sorbello. Italienska kulturinstitutet. Utställningen visas till och med 28 september.

mer. Här finns Hans Rosenströms ljudinstallation med klipp från ett tal som filmkaparen och poeten Pasolini höll i kulturinstitutets teater 1975, bara en kort tid innan han blev mördad.

Elena Mazzis verk är en kommentar till det italienska soppberget, i källaren på kulturinstitutet har hon samlat

skräp i soppåsar med Pontis mönster.

Vidare finns Karin Lindhs *The floating garden*, ett ljudverk som bygger på en novell av Boccaccio.

Malin Pettersson Öberg, som är uppvuxen i Falun, deltar med verket *In the Near Past* som ställer frågor om kulturell och nationell identitet, hur den formas och förändras.

Hon har utgått från texter som hon letat fram i institutets bibliotek. De flesta är texter ur böcker från tiden när institutet byggdes och beskriver italiensk respektive svensk nationalitet - mentaliteten hos de som bor i länderna, geografiska skillnader och kulturella.

I hennes flera meter långa verk har hon lånat citat och bilder och skapat en ny mång-

bottnad berättelse som löper över långa vikta zickzack-ark. Berättelserna ligger i smäckra tittskåp av trä och glas designade av Giò Ponti.

Det börjar med skillnader i estetiska ideal, tidningsklipp som framhåller svenskarna som mer praktiskt orienterade och italienarna som elegantare i uttryck. Sedan fortsätter verket i påståenden om skillnader i karaktärer.

- I dag anses det väldigt omodernt att lyfta fram nationella särdrag - att säga att något är typiskt för en speciell nationalitet. Samtidigt tycker jag att vi håller fast vid det här, men i dag uttrycker vi det annorlunda, mer inlindat. Men man kan säga mycket bara genom ord- och bildval.

De texter hon har arbetat med är mer direkta.

"Swedes are by many immigrants interpreted as socially closed and spiritually blank" står det i ett citat. Vilket kan översättas som att "svenskar-na av många invandrare tolkas som socialt stängda och andligt tomma.

- Riktigt så starkt är det få som uttrycker det i dag, men ändå finns det här kvar, och kanske med rätta. Jag tror att många som nyligen flyttat hit tycker att det i regel är svårt att nå fram till svenskar, säger Malin.

Fram till sista helgen i september kan man se utställningen på kulturinstitutet. Just nu pågår diskussioner om att eventuellt, i omarbetad form, även visa utställningen på Svenska institutet i Rom.

Cecilia Ekebjär

astonishingly enchanting, teasing puzzle for his audience, with its own equivalents of hidden drawers and secret entrances; he made subtle use of the mathematical proportions crucial to Linde's interpretation of Duchamp, which meant your experience of the exhibition derived from *Moulin à café* too. Linde has never laid claim to being an artist, but after "De ou par Marcel Duchamp par Ulf Linde," there is ample reason for Åman to consider the claim for himself.

—Ronald Jones

Ulla von Brandenburg/ Malin Pettersson Öberg BONNIERS KONSTHALL

In 2010, Ulla von Brandenburg made *Chorspiel*, a video in the form of a "choral play." In this Ibsenesque family drama, a grandfather, grandmother, mother, and daughter move like pieces on a chessboard in front of a drawn backdrop that shows an open field near a forest, reminiscent of the settings of Lars von Trier's films *Dogville* (2003) and *Manderlay* (2005). The interactions among these figures are characterized by ritualized gestures, such as the loosening of a tangle of yarn they pass between them. Rather than speaking, they lip-synch to the singing of an offstage choir, which gives them an irritatingly alienated presence, or, considered psychoanalytically, allows them to speak their many selves. The choir also sings at times when the family does not speak, presenting a recapitulation of what has been said, or a summary of the action. In this way, the choir acts as a kind of authority, similar to a Greek chorus, while lending a sense of ambiguity to the constructed

Ulla von Brandenburg, *Chorspiel* (Choral Play), 2010, still from a black-and-white video, 10 minutes 35 seconds.

rhetoric and the symbolic language of the action onstage. This language merely hints at its meaning, but it essentially consists of the protagonists' efforts to negotiate their fraught relationships along with philosophical considerations on life and transience.

Eventually, a Wanderer appears, bearing a box: He is a fascinating interloper whose role is unclear. The young man causes a stir in the life of the family: "The ribbon is hot, the breath is cold, we need you," the choir chants (in German, with English subtitles) as the Wanderer and the young woman approach each other. The daughter, like Ibsen's Nora, wants to escape the rigid, numbing life of the family, to leave with the Wanderer, but at the end, all remain: "We did not choose, it has made us," the singers intone, and life runs its course. The mysterious box is never opened.

The video, which is based on a performance at the Lilith Performance Studio in Malmö, Sweden, in 2010, was shot in one uncut take,

and therefore retains the character of a filmed live performance. As often with von Brandenburg's works, the black-and-white work is suggestive of a certain nostalgia in its mode of production, underlined by the anachronistic diction of the songs and the ritualistic actions of the characters. The refrain of the chorus, "We did not choose, it has made us. Now we are here, but for how long?" reflects a fatalistic view of life but at the same time alludes to a kind of social imprisonment whose outcome is uncertain. (The somewhat threatening mood of the work is also reminiscent of Michael Haneke's portrayal of the subliminal power of strictly regimented communal life in a patriarchal society in *Das weiße Band* [The White Ribbon, 2009].)

Von Brandenburg presented her film here within an installation made for the occasion by the young Swedish artist Malin Pettersson Öberg, *Stereoscopic Scenography*, 2011—a room within a room made of heavy black cotton with white designs printed on it, presenting the scientific history of optics, but also echoing the film's historical view of (in)visibility. The heaviness of the fabric and the alluring power of the choral music as it emanated from behind it lent the installation a haunting and enigmatic atmosphere.

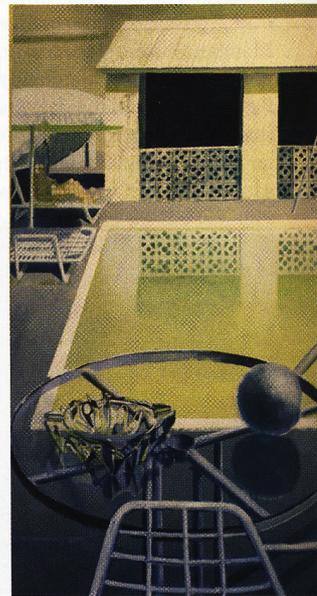
—Nina Möntmann

Translated from German by Anne Posten.

MADRID

Angus Collis GALERÍA ESTAMPA

It is becoming less and less common for galleries to show the work of younger artists who entirely and unapologetically focus on painting. Perhaps it's that fewer and fewer young artists paint without pursuing some other rhetorical agenda; instead, they attempt to endow the act of painting with metalinguistic meaning or, though engaged in painting, simultaneously deny it as a medium. And, of course, there is an abundance of young artists with an indirect relationship to painting—for instance, artists who draw, sometimes in color. An artist from New Zealand who now lives in Spain, Angus Collis is thus atypical in a context in which the relationship to painting tends to be so hedged. Indeed, his connection to the pictorial tradition is underscored by his references to the history of painting. Some of his earlier works were suggestive of Edward Hopper, and in his most recent exhibition, that influence was even more evident, especially in the canvases depicting industrial buildings in vast landscapes with low horizons that contrast with the vertical and visually invasive structures. The iconography of such paintings as *Railway House*, *Fire Tree*, and *Dalmainy Corner* (all works 2011) is strikingly similar to Hopper's. But that's not to say Collis is merely an imitator; his works have a special atmosphere of their own, thanks in part to the use of abstraction as a means of muting their representational quality. Such deployment of abstraction is a constant in Collis's production. It gives his work a strange ambiguity because it reminds us that his paintings are not only straightforward representations but are also keenly aware of being *paintings*.

Angus Collis, *Poco* (detail), oil on canvas, 86x112 cm.

Best of 2011: Part 3

DECEMBER 24, 2011

by

We asked a number of artists, curators, critics and frieze contributors for their picks of 2011.

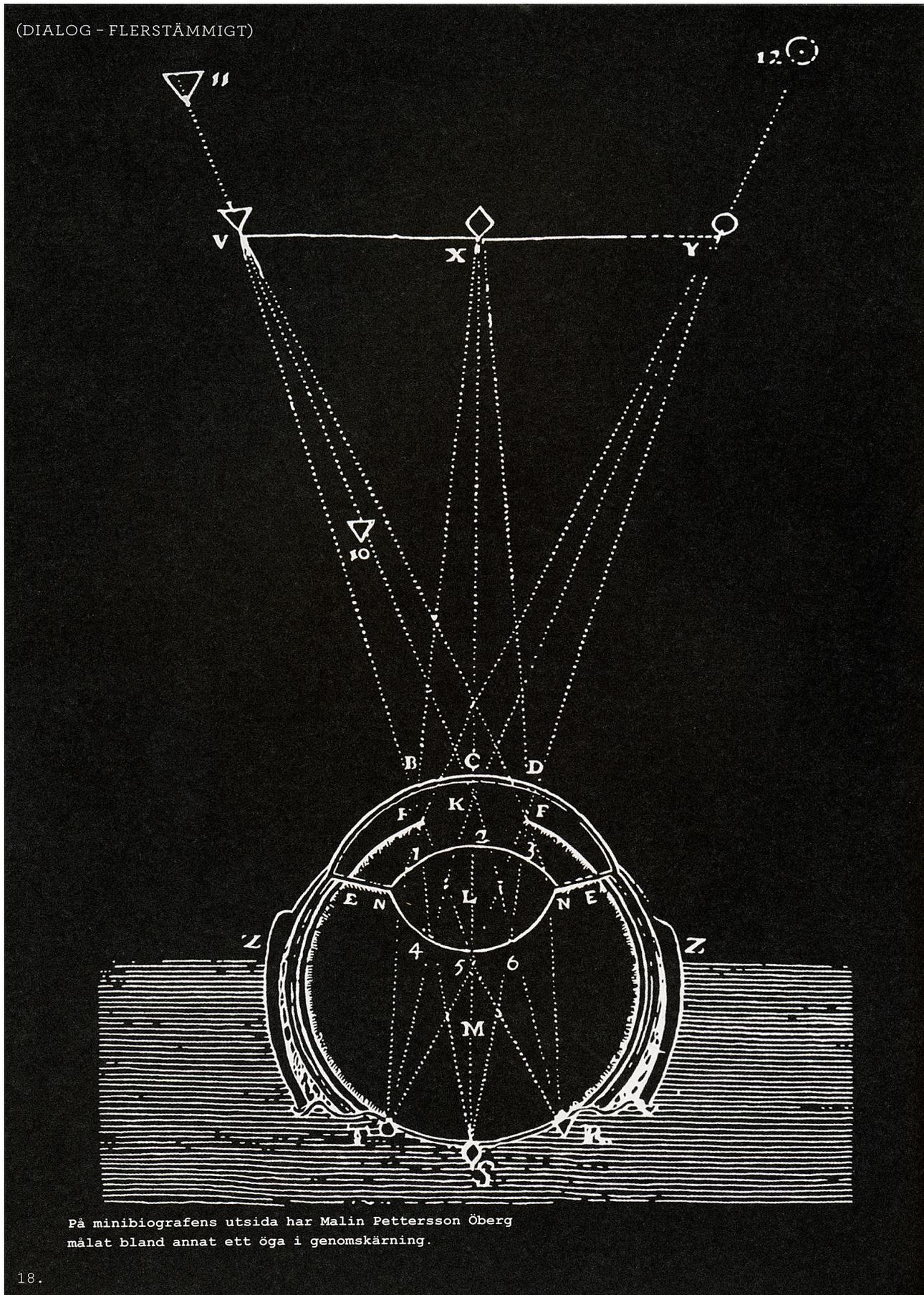
Jochen Volz

Jochen Volz is a contributing editor of frieze, and Artistic Director at Inhotim, Brumadinho, Brazil

Malin Pettersson Öberg, *Stereoskopisk scenografi* (detail, 2011)

- Solo presentations of the work of Letizia Battaglia, Geta Brătescu, Teresa Burga, Dóra Maurer, Tina Modotti, Zarina Hashmi and Leonilson at the [12th Istanbul Biennial](#)
- Jac Leirner's [retrospective](#) at Estação Pinacoteca, Pinacoteca do Estado de São Paulo, Brazil
- Ulla von Brandenburg and Malin Pettersson Öberg's presentation of [Chorspiel](#) (2010), at Bonniers Konsthall, Stockholm, Sweden
- Sandra Kranich's [Moment Monument](#), a firework on 25.06.2011 as part of Lustwarande'11, Fundament Foundation, Tilburg, The Netherlands
- Daniel Steegmann Mangrané's [exhibition](#) 'Four Walls', at Mendes Wood, São Paulo, Brazil
- 'Des(enho)', a [group exhibition](#) with Gabriel Serra, Marcius Galan, Marilá Dardot and Nicolás Paris, curated by Rodrigo Moura, Galeria Casas Riegner, Bogotá
- 'Atlas – How to Carry the World on One's Back?', [curated by Georges Didi-Huberman](#), Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid

Flerstämmigt

Varför ska alla filmer visas i en likadan biograf? På Bonniers konsthall har Malin Pettersson Öberg skräddarsytt en minibiograf av målade textilier till Ulla von Brandenburgs film Chorspiel. FLM avlyssnar ett samtal mellan konstnärerna om deras samarbete.

UvB: Min film *Chorspiel* handlar om familjen, om jordnära problem. Det du har gjort är mer abstrakt och filosofiskt. Men det är intressant, som ett försök att radera arkitekturen

MPÖ: Jag skulle säga att din film också har en stark relation till arkitektur och improviserad arkitektur. I mitt verk ville jag kontrastera ditt ganska introspektiva familjedrama med något mer utåtblickande. Motiven som jag har målat på väggarna är relaterade till vetenskap, rymden och seendet. I både filmen och modellen, och i utställningslokalen, finns också ett spel mellan ute och inne. Det är oklart vem som tittar på vem.

UvB: Ja. I *Chorspiel* står dottern utomhus men ändå är det som att hon tittar ut genom ett fönster. Familjen är inuti en vit ruta men det finns inga väggar, de är ute i skogen. Panelerna som du använder för scenografin är som väggar men bilderna är vända utåt. Vi ställer ju ut på en av de mest komplicerade utställningstorna [Spetsen i glasbyggnaden Bonniers konsthall, reds. anm.]. Arkitekturen är så stark där.

MPÖ: Det är fint att *Chor-*

spiel samlar många perspektiv, olika berättelser från de olika familjemedlemmarna. Det försökte jag ta med mig när jag konstruerade modellen. Den är tänkt att vara som ett slag mellan röster. Olika synsätt, olika sätt att se.

UvB: Jag tänker på kören som i det gamla Grekland. Som samhället, som samvetet. Och ett eko. Man öppnar munnen och det är inte ens egen röst som kommer ut, utan många röster.

MPÖ: När filmen visas får man också sångtexten på papper, som på operan.

UvB: Jag tycker också att panelerna är väldigt scenografiska. Det är som att filmen blir en besökare i den här scenografin på plats. Du gör en teater av utställningsrummet.

MPÖ: Jag tänker direkt på ett observatorium när jag ser rummet. Det är som ett växthus, så nära till landskapet och den offentliga platsen utanför. Det måste också vara mörkare för att vi ska kunna visa filmen. Så min första idé var att täcka fönstren helt och vända motiven inåt. Men då hade vi gått miste om spelet mellan ute och inne som redan är så närvarande i filmen.

UvB: Man ska inte heller glömma att alla realtidstagningar utan klipp är performativa, och därför mycket närmare teater. Det är så teater funkar, tid och rum är tillsammans, som betraktare är man där just när det händer, och när det är slut är det slut. Och varje gång är helt ny. Som att det bara är en enda tagning.

Fotografen Edvard Friis-Moeller var fantastisk att jobba med, han hade sådan känsla för vem han skulle filma vid vilken tidpunkt. Det var även han som föreslog att vi bara skulle göra en 360-graderstagning, eftersom en sådan är så känslös. Jag blev otroligt förvånad över hur mycket känslor man kan framkalla bara genom att röra kameran. Tidigare har jag alltid jobbat mer reducerat, objektivt. Den här gången är det mycket mer subjektivt, som att kameran guidar känslorna.

Cecilia Björk

Chorspiel och *Stereoskopisk scenografi* visas i Spetsen i Bonniers konsthall till och med 30 oktober.

Körspel med utåtriktad scenografi

Postat den 2011-09-30 av [Thomas Olsson](#)

Hösten 2010 satte den tyska konstnären Ulla von Brandenburg upp "Chorspiel" på [Lilith performance studio](#) i Malmö. Tillsammans med [Malin Pettersson Öbergs](#) "Stereoskopisk scenografi" visas nu det märkliga och svårgripbara familjedramat som en videoinstallation på [Bonniers konsthall](#) (t o m 30 okt).

Precis som i scenversionen framförs den tyska texten av en skönsjungande kör.

Filmen är svartvitt och rummet eller huset som de fem skådespelarna befinner sig i markeras endast med vit färg. Vid ett bord sitter en man och plockar med en ask uthållda tändstickor. En yngre man

som bär på en liten låda gör entré och berättar om sin resa. Resultatet blir en historia om familjerelationer och om parallella berättelser. Samtidigt sker allting väldigt stillsamt och vackert.

Malin Pettersson Öbergs verk som bokstavligen omsluter videoinstallationens består av svarta ridåer. På dessa kan man fördjupa sig i fascinerande samlingar av optiska instrument och astronomiska iakttagelser som hämtats ur vetenskapliga böcker.

Ovan. Foto: Malin Pettersson Öberg, Stereoskopisk scenografi, 2011

Övre bilden. Foto: Ulla von Brandenburg, Stillbild ur Chorspiel, 2010

Om Thomas Olsson

Kulturjournalist och kritiker sedan mitten av 1990-talet och i Nummer sedan 2008. Som kritiker vill han följa konstens uttryck samt fånga det abstrakta i ord. Vill dessutom helst inte acceptera några som helst genregränser. Under 2011 gräver han några dagar i veckan ned sig i Aftonbladets bildarkiv inför deras digitalisering. Medverkar även regelbundet i LO-tidningen.

[Visa alla inlägg av Thomas Olsson](#)

Det här inlägget postades i [performance](#) och har märkts med etiketterna [performance](#), [Utställningar](#). Bokmärk [permalänken](#).

Falukonstnär skapar mjuka rum i Spetsen

KONST

Seende, perspektiv och utåtblickande.

Det är teman för Falukonstnär Malin Pettersson Öberg utställning på Bonniers konsthall som pågår oktober ut.

UTSTÄLLNING

Chorspiel och stereoskopisk scenografi

Ulla von Brandenburg och Malin Pettersson Öberg

Vad: Textil, textulfärg, video.

När: Mellan den 17 september och den 30 oktober.

Det är ingen enkel lokal, glasspetsen på det så kallade strykjärnet som rymmer konsthallen intill Bonnierskrapan i Stockholm. Glasarkitekturen gör att ljuset flödar in i lokalen som är triangelformad. I *spetsen* heter också satsningen som är en del i Bonniers konsthalls femårsfrände.

I en första omgång har man bjudit in konstnärerna Malin Pettersson Öberg och Ulla von Brandenburg att göra installationer. Malin och Ulla känner varandra väl.

Det var på Bonniers konsthall de första gången samarbetade för fyra år sedan. Dels genom Malins medverkan i konsthallens utställning *På spaning efter det jag som flytt*, dels genom att Pettersson Öberg assisterade von Brandenburg inför utställningen *Mot tiden*. Utställningen byggde på en monumentalmålning som förvandlade konsthallen till en teatersalong. Tillsammans sökte, och fick, de sedan ett assistentstipendium. Under ett och ett halvt år arbetade sedan Malin för Ulla, dels i hennes ateljé i Paris, dels genom att assistera vid Ullas medverkan på utställningar och biennaler runt om i Europa.

I Bonniers konsthall visar de varsina installationer som samtalar med varandra, och i Malins verk, även med lokalen.

Ulla von Brandenburgs videoverk *Chorspiel* är uppbyggd som ett musikaliskt familjedrama. Fem personer i en park mimar till ett tyskt

Ulla von Brandenburg visar *Chorspiel*, Malin Pettersson Öberg, *Stereoskopisk scenografi*.

FOTO: SIMA KORENIVSKI

operettverk som von Brandenburg delvis skrivit själv. Stämningen och berättarteknik känns igen från Strindbergs intima kammarspel, Noren och Bergmans familjeuppgörelser och von Triers dogmateknik, med handka-

mera kommer betraktaren de olika karaktärerna nära.

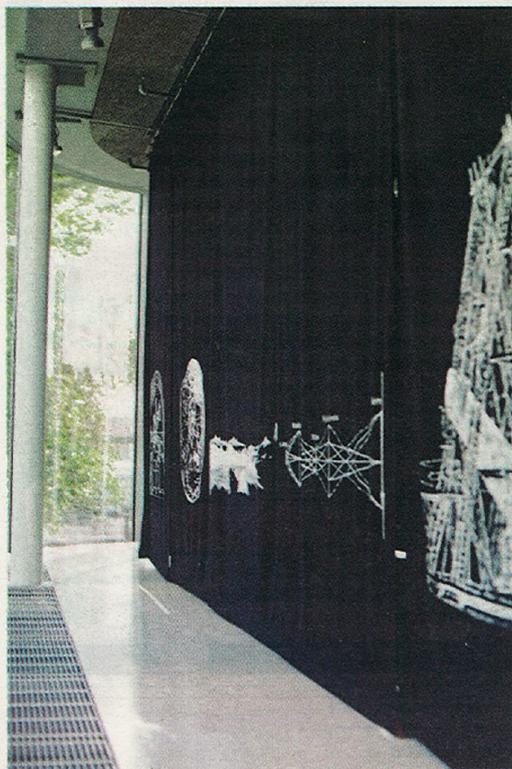
Chorspiel är en fristående fortsättning och utveckling av en performance med samma namn som gavs på Lilith Performance studio i Malmö förra året.

Ulla von Brandenburgs verk skulle vara svårt att uppleva utan Malin Pettersson Öbergs scenografi, med ett rum i rummet. Med hjälp av 15 svarta vepor, lika många till antalet och i samma form som konsthallens glaspardier, skärmar hon av och ringar in von Brandenburgs verk. På utsidan av textilierna har Pettersson Öberg fört över motiv hämtade från äldre vetenskapslitteratur om rymden, stjärnskådning, optik och fysik. Seendet och perspektiv är teman i von Brandenburgs film, motiv som återkommer i bilderna på veporna. Skillnaden som ger utställningen kontrast är att videoverket är inåtblickande och Malins scenografi tvärtom, blickar utåt.

Här finns *La Dioptrique*, franske filosofen Descartes, illustration över synprocessen, en vepa visar en illustration av evighetsspeglarna, här finns också en illustration av Shortteleskopet som uppfanns på 1700-talet.

Sammantaget känns utställningen väl sammanhållen tematiskt, med undersökandet av perspektiv och observation, och skapandet av rum i rummet. I von Brandenburgs verk, ett imaginärt rum i filmen, i Pettersson Öbergs verk ett verkligt rum som associerar till Spetsens glasarkitektur.

Cecilia Ekebjär

Malin Pettersson Öbergs textila ridå som skapar ett rum i rummet.

Malin Pettersson Öberg ställer ut på Bonniers

Konstnären Malin Pettersson Öberg (född 1979) från Falun kommer att göra en utställning tillsammans med Ulla von Brandenborg på Bonniers Konsthall i Stockholm. Den heter *Chorspiel och Stereoskopisk scenografi*, och öppnar 17 september

.....

Stina Wolter på Galleri Se

Stina Wolter ställer ut måleri, objekt, teckning och grafik på Galleri Se på Slaggatan i Falun. Vernissagen på lördag. Utställningen pågår från 10 till 24 september.

Alfabeta blir ny ägare i Ordfront

Alfabeta blir Ordfront förlags nya majoritetsägare och samtidigt blir också Ordfronts förlagschef, Pel-

le Andersson, delägare och VD i Ordfront förlag. De tidigare ägarna Föreningen Ordfront och Kni-ga AB kvarstår. –Det är bra att vi funnit en lösning där vi stärker ord-lagshusen och att Ord-front förlag kan behålla sin utgivningslinje, samt att det nära samarbetet med oss i föreningen Ord-front kan fortsätta, säger Anna Wigenmark, Ord-förande i Föreningen Ord-front.

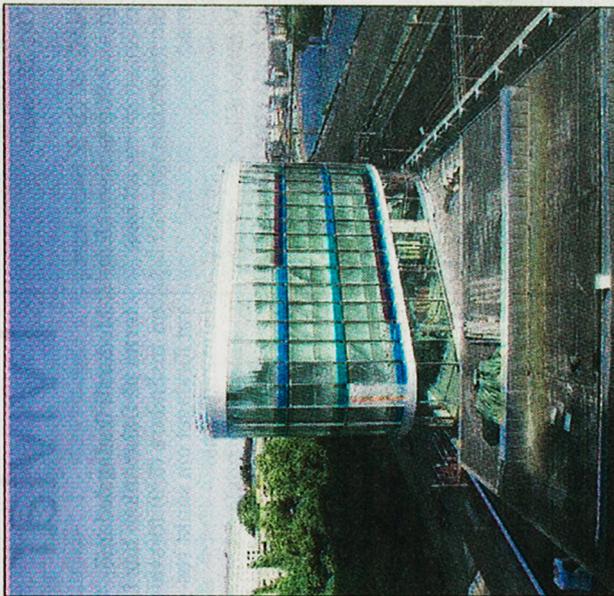
kl 15-17 i Spetsen. Utställningen pågår till 30 oktober.

Malin Pettersson Öberg

har utvecklat en scenografi med utgångspunkt i Ulla von Brandenburgs film *Chorspiel*, som filmades i Sverige 2010, som också förhåller sig till det lite ob-servatorielika utställ-ningsrummet. En bemålad ridå – som ett rum av tyg, omsluter filmen *Chorspiel*, ett familjedrama i mu-sikalisk tappning. Ridåns motiv förhåller sig till det imaginära och provisoris-ka rum som finns i filmen och till ett tema kring se-ende, perspektiv och ob-servering som Pettersson Öberg associerar till Spet-sens glasarkitektur.

Utställningen är ett led i Bonniers Konsthall fe-mårsfirande. I detta fi-rande bjuder man in nä-gra av de 150 konstnärer som konsthallen hittills arbetat med till återbesök. Firandet utgår från Spetsen – konsthallens mest unika och mest ut-manande utställnings-rum.

Malin Pettersson Öberg deltog för några år sedan i en utställning på Magasinet i Falun med verket "Korrespondenser" som hämtade sin inspiration och kraft från brevväx-lingen mellan Selma La-gerlöf och Sophie Elkan. På stora tyghänderoller hängde dessa högst priva-ta brev.

Bonniers konsthall fyller fem år. FOTO: THOMAS WINSTEDT.

Hela denna tidning är en annons från VisitDenmark och Wonderful Copenhagen

Cool konst i februari

I februari kan du se videokonst, specialevenemang och performance-uppträdanden runt om i staden när Köpenhamns fem vackra konsthallar och Copenhagen Art Festival samarbetar under Wondercool-festivalen.

Av Frederikke Møller Kristiansen

Temat för Copenhagen Art Festival i februari är gemenskap. Det är också precis vad det handlar om när ett antal videokonstnärer visar upp sina verk i Köpenhamns fem konsthallar.

Videokonstprogrammet, som presenterar ett montage av fyra till sex filmer, visas inte bara i konsthallarna utan också på utvalda platser i Köpenhamn, bl.a. i en hotelllobby, på biblioteket och hos en frisör. Det är fri entré till arrangemanget i Kunsthallerne, som är några av de vackraste lokalerna i Köpenhamn.

Konst på gatuplan

Det finns också möjlighet att lära sig om visioner och samtida konst när konstföreningen Gl. Strand bjuder in till ett möte med de fem konsthallscheferna den 16

februari. Då kan man diskutera samtidskonstens spännande potential och ta ett glas vin.

Det händer även saker på Köpenhamns allmänna platser i februari, då ett antal framstående performance-konstnärer uppträder varje lördag kl. 14 på Højbro Plads mitt i stan.

Köpenhamns konstscen har utvecklats enormt under de senaste åren, och om du är intresserad av konst eller bara nyfiken på att se några av stadens spännande platser, kan en tur till det gamla slakteriområdet Kødbyen kombineras med ett besök på V1 Gallery eller Carlsbergsgallerierna. I innerstan på Bredgade vimlar det av antikvitetsbutiker och gallerier (bl.a. Asbæk, Christoffer Egelund och Mikael Andersen).

Publiceret på KUNSTEN.NU d. 04. marts 2011.

http://www.kunsten.nu/artikler/artikel.php?forarsudstillingen_2011_charlottenborg

Ligesom Sébastien Berthier & Malin Pettersson Öbergs værk 'Untied' er Forårsudstillingen et internationalt kludetæppe. Foto: Kristian Handberg.

Forårsudstillingen under Panamaflag

4. mar. 2011 [Anmeldelse] **Forårsudstillingen er nu undnu en international gruppeudstilling med kun seks danske kunstnere. Resultatet er en blandet forestilling og ikke længere en statusopgørelse over, hvem der gerne vil frem i Danmarks kunst nu.**

Af Kristian Handberg

Ud med det internationale badevand

Der er nye tider på Charlottenborg, der genåbner som en livlig kunsthall med et helt *Palace Party* og årets udgave af den traditionsrige Forårsudstilling. Med et absolut internationalt udvalg af kunstnere (kun seks af de godt 50 antagne deltagere har dansk pas) har man villet tage springet fra national salon til international kunsthall. Den internationale søgning er godt hjulpet på vej af, at der nu ansøges online og man ikke skal kere sig om at troppe op med værkerne på stedet. Vi må derfor droppe billedet af dommertribunalet, der får værkerne båret ind og sætter grønne eller røde kryds bag på dem.

Jeg har ikke taget nostalgis eller nationalismens briller på, men det internationale er ingen mangelvare på kunstens hylder, og noget mangler. Den 'gamle' forårsudstillings kvalitet som finger i jorden på, hvem der gerne vil frem i dansk kunst nu, er væk og spørgsmålet er, om Forårsudstillingens hovedattraktion hermed er skyllet ud med den internationale skylle.

Ikke kvalitetsmæssigt løft

Internationaliseringen har ikke medført et synderligt kvalitetsmæssigt løft eller bemærkelsesværdige nybrud. I stedet virker mange værker underligt løsrevne og utilgængelige. Det gælder for eksempel Jumana Mannas videoinstallation *The Danish Gymnastics Project*, der viser optagelser af unge gymnaster. Hvad er det for et projekt, der ligger bag?

A collage of various patterned fabrics. The top left has a yellow and white pattern with the text 'HOTEL PAX'. The middle left has a blue and white pattern with the text 'S DE ZION'. The bottom left has a white and blue pattern with the text 'FAIR & WHITE'. The right side features a red fabric with a repeating pattern of black and gold motifs, with the text 'DOCTOR R' and 'PARAL' visible.

HOTEL PAX

DOCTOR R

S DE ZION

PARAL

FAIR & WHITE

Forårsudstillingen

5. mar. - 25. apr. '11

Charlottenborg

Forårsudstillingen er en af de vigtigste åbne censurede kunstudstillinger i Nordeuropa og er blevet afholdt på Charlottenborg hvert år siden 1857. Dette års udstilling præsenterer over 40 kunstnere fra mere end 15 lande.

I årenes løb har udstillingen vist tidlige værker af kendte internationale navne som Alvar Aalto, Per Kirkeby og Olafur Eliasson.

Se meget mere om udstillingen på kunsthalcharlottenborg.dk

Find altid aktuelle udstillinger på dr.dk/kunst

Kartläggningar m

FALUN/STOCKHOLM

Konstnär Malin Pettersson Öberg kartlägger platser i sina verk som bygger på lika delar text och bild.

Nyligen har hon avslutat en utställning i Paris och i helgen deltar hon i Falun Walk of Art.

Det började med orden.

I uppväxtens Falun hamnade hon i en bokslukarålder som aldrig riktigt gick över.

I dag sträcker sig fascinationen för texter utanför böckerna. Plakat, brev, sångtexter, annonser, gravstenar och reseberättelser intresserar Malin Pettersson Öberg.

Texter som hon gärna lyfter ur sitt sammanhang och

placerar i en ny kontext.

Till en utställning i konsthallen Magasinet i Falun lät hon trycka upp stora vepor med handskrivna brev av Selma Lagerlöf till kärleken Sophie Elkan.

- Ofta anses brev skrivna av kvinnor som något banalt och lite sentimentalt. Jag tycker inte det, jag vill lyfta

fram de på någo

Samn utställn lånat te kogård i Galler Bonnier konstpr sedan k och but kinesisk

Malin Pettersson Öberg tillbringar mycket tid på Skeppsholmen i Stockholm där Kungliga konsthögskolan har lokaler. Just nu läser hon ett tilläggsår som konstnärer för att slutföra sitt projekt *Paris - An Orbit Portrait*, ett verk som visas från och med i morgon under Falun Walk of Art.

Med text och bild

här texterna och visa
t annat.
na tanke låg bakom
ingen där Malin
ter från en djurkyr-
och placerat dem
ri Konstfack och i
s Konsthall. I ett
projekt för några år
opererade hon namn
tiksinteriör från ett
t affärsområde i Pa-

ris, och placerade det i en svensk modebutik, Whyred på Mäster Samuelsgatan i Stockholm.

- När vi slipper de invanda föreställningarna ges möjlighet att upptäcka något nytt.

Malin kombinerar ofta bild och text i sina verk. Hon använder bilden som en känslomässig direktpåverkan som hon sätter i förhållande till textens mer analytiska innehåll och strukturerade format.

Verken har ofta flera ingångar, tolkningen lämnas förhållandevis öppen till betraktaren att göra sin egen läsning.

- Jag uppskattar mångtydighet och ambivalens i verken, jag tycker inte om att peka ut för människor vad de ska känna eller uppleva.

Under senare år har Malins projekt utgått från specifika platser som hon kartlägger ur ett personligt perspektiv. I ett pussel av olika tekniker krockar hon det personliga med det kollektiva, det som anses extraordinärt med det vardagliga.

I sitt senaste projekt, *Paris - An Orbit Portrait* som hon fortfarande arbetar med, har hon använt texter ur en guidebok från 50-talet och lagt ihop textrader med sina egna samtida bilder av staden.

FAKTA

Malin Pettersson Öberg

- **Född:** 1979 i Falun.
- **Bor:** i Stockholm och Paris.
- **Gör:** Konstnär.
- **Familj:** Pojkvän Sébastien Berthier, pappa i Rättvik och mamma i Sundsvall.
- **Aktuellt:** Deltar i Falun Walk of Art.

Resultatet är skruvat och absurt men innehåller också en slags svart humor.

- Det uppstår något, ofta intressant, när man sammanför olika tidsåldrar eller företeelser.

Just nu arbetar Malin med ljudet till videoverket. Under ett år läser hon ett projektprogram inom videoavdelningen på Kungliga konsthögskolan i Stockholm. Tillsammans med magisterexamen från Konstfack, tre års förberedande konstutbildning på Gerlesborgsskolan och en termin vid Ecole Nationale Supérieure des Arts i Paris ger det en gedigen konstutbildning.

- Mitt egentliga intresse för konst som uttrycksmedel började när jag läste estetprogrammet på Haraldsboskolan. Jag hade bland annat Kia Kullander som lärare, det var där jag började laborera med att kombinera texter och bilder, säger Malin.

Direkt efter gymnasiet började Malin läsa konstvetenskap vid universitetet i Stockholm, med intresset för texter tänkte Malin att hon skulle arbeta med konst på ett akademiskt plan.

- Men jag insåg att jag hellre ville vara den som utövar än den som betraktar och analyserar, säger Malin.

Mellan och under studieåren har Malin bott sammanlagt tre år i Paris och Rotterdam. I dag delar hon sin tid mellan Stockholm där hon utbildar sig, och Paris som är sambon, arkitekten Sébastien Berthiers hemstad.

- Vi har inte bestämt vad som är hemma riktigt ännu. Jag skulle gärna stanna här ett tag.

- Det tar tid att bygga upp professionella relationer som gör det möjligt att få visa konsten, och visas konsten

Good Luck Occasions, 2008, utställning i Rotterdam.

Paris - An Orbit Portrait, konstvideo som visas i Falun under Falun Walk of Art.

Paris - By Heart, 2009. Visades första gången Gallery Intuiti i Paris.

har jag lättare att få stipendier, säger Malin som just fått ett ettårigt stipendium som gör att hon kan slutföra sitt Paris-projekt.

- **En stor del av tiden** går åt till att söka stipendier för att få in pengar. Tyvärr är det få som samlar på den typ

av konst som jag gör, säger Malin.

Under Faluns Walk of Art som startar i Falun i morgon visas hennes projekt *Paris - An Orbit Portrait*.

- Det tycker jag är intressant, en stadsmiljö projicerad i en annan stadsmiljö.

Cecilia Ekebjär

Malin Pettersson Öberg

« There is nothing ordinary in the world »

by Constance Moréteau – August 2010

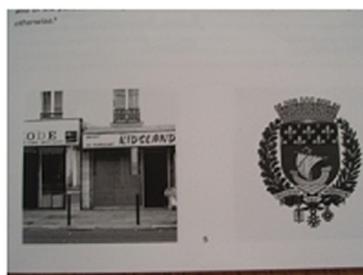
There is nothing ordinary in the world is the title of a project by Malin Pettersson Öberg (Swedish artist, born in 1979) based on investigations in one of the Chinese shopping areas of Paris, located along the street *Rue du Faubourg Saint-Martin*. However, it remains very striking for some of her other works devoted to foreign communities lodged in Paris when their identity is reflected by means of the shop window, of the sign.

Under the commercial sign, the relationship between immigrants and locals always appear more flexible, dedicated to the exchange, less ideological and more transparent. But Malin Pettersson Öberg has been interested in populations where the past and present relations with France vary from one to the other. The syncretism is not nearly as obvious as it might appear within globalization, for the Chinese community, or within a more French context for the African community *Quartier de la Goutte d'Or*.

Currently the artist lives and works in Stockholm, but she keeps a very strong bond with Paris where she was the assistant of German artist Ulla von Brandenburg during one year and a half. For Malin Pettersson Öberg, the coexistence of several immigrant populations contrasts with the much more homogeneous human geography of Stockholm, following a frame of mind that she considers conformist.

« *Architecture is sign* » wrote Roberto Venturi in 1972 in *Learning from Las Vegas* about the neon signs invading the city. This we understand by reading the numerous signs transcribed by the artist. But she adds a healthy dose of suspicion to the statement in order to capture a less triumphant environment than the heterotopia of Nevada where everything is assumed to follow the order of the artificial. The font used for the title *There is nothing ordinary in the world*, borrowed from the format of text message, gives the impression of a statement that above all could have been sent by SMS, written while walking. An urgent need opposed to the self-styled neutral environment that we are expected to perceive.

As usual, the peregrinations of Malin Pettersson Öberg result in a book, whose subtitle for the Chinese community is: *A text about a shopping district in Paris, urban rumors, China and the border between fiction and reality*. It was published in 2007 after her Erasmus studies in Paris at the *Arts Décoratifs*. In this particular case, it presents itself as a combination of text, numerous photographs and the reproduction of names of stores, some which are excerpts of their original signs (online pdf: <http://malinpetterssonoberg.com/texts/>). Their initial graphic design is always kept by this artist, whose initial education was conceived at the *Konstfack University College of Arts, Crafts and Design*, a college specialized in applied arts, after a painting practice that she completely abandoned. Note that the project as well was realized as an exhibition, thanks to the work of the Swedish curator Yvinka Medina.

Détail de *There is nothing ordinary in the world*, 2007

There is nothing ordinary in the world, 2007

The text has become very important for Malin Pettersson Öberg who thereby may play on the gap between text and image in order to enlighten her visual universe, her musical, artistic and literary references. She does not hesitate to quote or refer to certain artists convoked since the beginning of her practice, or when these artists are mentioned to her by critics or curators.

Thus, we can note the importance of the work of New York-based artist Zoé Leonard, put in relation to her own work by the curator Zoë Gray. The comparison seemed obvious to her, and as a result she has invested a great deal of interest in her work. Both share an artistic approach as observers and take a considerable amount of photographs in which the storefronts occupy a prominent place, as in the series *Analogue* (1998-2009) by Zoé Leonard. However, the latter is more interested in the gentrification of cities like New York, the disappearance of small businesses in the Lower East Side where the process is visible, while Malin Pettersson Öberg questions a reality given as such, almost perceived as natural. For Zoé Leonard, it is a more ethnological, less distanced undertaking than in the work of Malin Pettersson Öberg who employs the format of the book in order to show the displacement of the sign from one space to the other.

If the documentation constitutes an essential phase of the work for Malin Pettersson Öberg, she discards the documentary turn initiated by the the Anglo-Saxon context, which is always searching for the next *turn*. She neither wants to create concrete situations of exchange, nor a documentary aesthetic in order to inscribe herself in the current fashion. The imaginary remains an essential fact, as the subtitle quoted above states. In this regard, the Fourth Berlin Biennale *Of Mice and Men* that the artist visited in 2006, appeared to her as unexpected amongst the hegemony of relational aesthetics, which prevails even though it has been strongly criticized :

« *We believe that reality and our surroundings can be described and thereby transformed by much more complex and enchanting words and images.* » For instance, to use the language of SMS is indeed to deploy an efficient and instant means of communication, and moreover to create a new and more condensed language which fosters dual readings and always dramatizes the initial tone. Paradoxically, the meaning emerging has changed... But it translates a certain creativity and humour that we can only laugh about afterwards!

Communication in all directions, globalization and illusionary harmonies

The compression of messages can lead to aberrant meanings. With an obvious malice, Malin Pettersson Öberg likes to detect this at different levels, amongst certain articles sold in Chinese wholesale stores in Paris. This time, it's marketing strategies used to demonstrate the assimilation of cutting edge fashion in a globalized world, where all decisions need to be

Fanny Look (*There is nothing ordinary in the world*), wall painting en peinture acrylique, 2007, exposition dans la boutique Whyred North, Stockholm

fast. What was first aimed to be an efficient language, ends up in expressions such as *License Kid*, *Happy Little* or *2 Speed Fun*...etc. Finally, the attempt to fuse two words reveal the impossibility to reduce everything to nothing at all, something that the current zeitgeist continuously makes us believe. The Californian artist Paul McCarthy was criticizing this phenomenon by referral to the theme parks, and especially to Disney Land. In *Documents* (1995-1999), via an interplay between a set of photographs from the park and some images portraying other worlds, sometimes ideological, he restaged the disparities which had been ignored between antagonistic worlds. In this process, we depart from « the neutral to the indeterminate » as Xavier Vert nicely summarizes it in the catalogue « *Louis Marin. Le pouvoir dans ses représentations* » (2008). And by other means, it seems that Malin Pettersson Öberg brings us to dissect these names in order for the same shift to occur.

From here, we arrive at better understanding the parallel economy of these shops, which are often presumed to be a cover for mafia activity. Are we really dealing with an investigative work? It is definitely an investigation process, but its aim is beyond the unveiling of facts, as we already know these facts. The artist above all invites us to question the visual regimes that are proposed to us. Who else than an artist can reveal the artificiality of certain display devices? The attention of Malin Pettersson Öberg had been caught up by a geometrical arrangement of jeans hung on the wall, preceded by all the cardboard boxes filling up the shop, despite of the unfriendly ambience in there. The comparison of this arrangement with an art installation comes to her immediately. She opens an artistic realm as a symptom to this fishy situation!

In order to invite us to reflect upon the relationships between France and its former colonized populations, a more complex and delicate issue, Malin Pettersson Öberg decides to sew. She devotes herself to the superposition of words and values, and we find the same appearingly naïve freshness as with the names of the Chinese shops. So, in 2008, Malin Pettersson Öberg realizes *Untied (Flag)* in collaboration with Sébastien Berthier. The artist also participates in another collective project conducted by the Iranian artist Shirin Sabahi, an ongoing Internet-based project where the members of the « *group etc.* » (<http://www.group-etc.net/>) contribute to a collective, literary piece where everyone writes a chapter each, without revealing his or her identity. *Untied (Flag)* has been exhibited in Paris as part of the 2009 edition of Jeune Création, at 104. The format of the flag takes on the exact measurements of the French flag. One way of apprehending it is to seize it according to its tripartite division, supported by the dominant colours: blue, white, red.

This regularity is however challenged by the rich nuances of fabrics sold in the African community *Quartier de la Goutte d'Or*, as well as by the connotations carried by the many phrases which seem to float on the surface of the flag. The latter are quotations of the commercial signs in the district and they embrace several meanings, which, for the majority, deal with being elsewhere (*Espoir Exotique*) and with otherness (*Le Bienvenu*). More precisely, the visitor is confronted with more

Fanny Look (There is nothing ordinary in the world), 2007

Untied (Flag), patchwork, 2008

Untied (Flag), édition 2009 du salon Jeune Création au 104

or less reconcilable realities, that deal with exoticism (*Mille et un voyages, Océans du Sud*), imperialism (*Le Diplomate, L'Empire, Fair and white*) etc. Other concepts (*Avenir Cosmétiques*) seem more or less relevant to the categorization which reveals itself as a true symbolic violence.

But precisely, symbolism is intrinsically associated with the flag, and one notes here that this primary purpose is undermined, made more elastic by a certain dissociation between content and form. One oscillates between softness and bitterness without that any final value is imposed. Are we dealing with an undeterminable harmony? The tone is more indirect than in *There is nothing in the ordinary world*. The absence of text, of attached publications, goes in this direction, leaving the impressions in a stronger state of latency than in the other work.

Good Luck, Paris (By Heart): figures of the palimpsest

The reflections on temporality also irrigate the works of Malin Pettersson Öberg. They are at the heart of her work *And in my heart there is...* (*Asnières*), which was achieved in 2007 after her discovery of a dog cemetery in Asnières, from which she transcribed into wall paintings the affectionate greetings left by the owners of the deceased animals, on the walls of Bonniers Konsthall and Galleri Konstfack in Sweden.

However, I would like to dwell on another of her publications, *Good Luck* (online pdf: <http://malinpetterssonoberg.com/texts/>) realized in 2008 during a residency in Rotterdam, and emerging from her wanderings through the streets of the city, but also through Amsterdam and Utrecht. This book extends Malin Pettersson Öberg's reflections on the Chinese district while proposing new configurations that mark a new stage in her approach. The red light districts are part of her itinerary, as the artist is still attracted by the urban image of a community. She takes numerous color photographs. Those are later reproduced in black and white and in very small size, in order to shape a regular pattern. Certain texts from the signs are then removed from their initial context, recolored and enlarged. They are printed in full page, each page comprising only one sign. The black and white, the small format, the more compact structure of the first section gives a background to the notion of indeterminacy that I rediscover when the artist refers to Barthes's *punctum*, the notion he proposes in *La Chambre Claire* (1980). By looking at a photograph, it sometimes happens that we are deeply affected by certain elements or configurations without being able to identify the exact reason. For *Good Luck*, initially, this effect is marked by the distancing produced by the layout of the first part of the book.

The only way to react then is to pass through creation. The second section corresponds to this step. The mystery is not solved, but the frustration becomes constructive. At the very last page of the book, some pictures of the exhibition, which offers a further extension of the project, show the *face à*

And in my heart there is (Asnières), wall drawing en peinture acrylique, 2007

And in my heart there is (Asnières)

Good Luck, 2008

Good Luck, 2008

face confrontation between the black and white photographs and the wall paintings of the signs, in colour.

So, we notice the persistence of certain themes and formats of the artist, and to conclude this portrait, her last project *Paris (By Heart)* might shed light on the idea of the palimpsest. Firstly, it relates to the artist's interest in nostalgia which was briefly approached in *And in my heart there is... (Asnières)*. Her evocations of romantic art or art nouveau also go in this direction. For example, in her written statement achieved during her studies in 2007, art nouveau illustrations are borrowed from an edition of Oscar Wilde's *Salome* to accompany the text. Secondly, interpretation is an artistic object, and for this reason, it is an unfinished object. In her own *Artistic Statement* (online pdf: <http://malinpetterssonoberg.com/texts/>) she includes numerous emails that were exchanged between her and others on the meaning of art, on her practice as if she left that an open question, where also the coming backs are allowed.

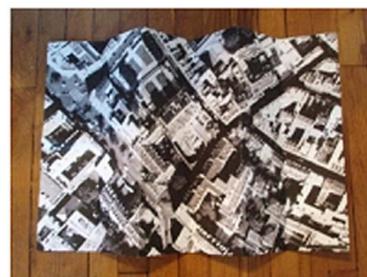
However, nothing is more open than *Paris (By Heart)*. It comes in the shape of a map, and was originally published in an art magazine called *Ex 1000 cm2 Art Magazine*, released in 100 copies in the autumn of 2009. On one side, a bird view of a few house blocks, and on the other a new patchwork of views on Paris, photographies of showcases, a picture of *Untied (Flag)* over which different texts overlap: a few personal remarks about Paris, quotes, a series of definitions on the notion of *original*, of *fabric* (in French, it can be translated as tissue, structure, society...), and of *itinerary*. All this seems to show the choice of a necessary slowness in order to enable to move between the different layers of reality, to unfold the threads and oxymorons.

Visit Malin Pettersson Öbergs website: <http://www.malinpetterssonoberg.com/>

View Malin Pettersson Öbergs CV: <http://www.malinpetterssonoberg.com/biography/>

Paris (By Heart), 2009, recto

Paris (By Heart), 2009, verso

This article was originally written and published (in French) by Constance Moréteau and Portraits la Galerie, at the website <http://www.portraits-lagalerie.fr/>

Translated into English by Sébastien Berthier, Constance Moréteau and Malin Pettersson Öberg in July 2011

Hemvändare i M

Eternal Return
Magnus Wennman,
Malin Pettersson Öberg,
Helena Blomqvist,
Johan Berglund,
Vincent Skoglund,
Kristina Bength med fle-
ra
Magasinet, Falun
12-18/10
Kvällsvernissage 12/10

Det är ett vällovligt försök att visa upp olika konstnärliga verk av en ung och i många stycken redan framgångsrik generation bildkonstnärer.

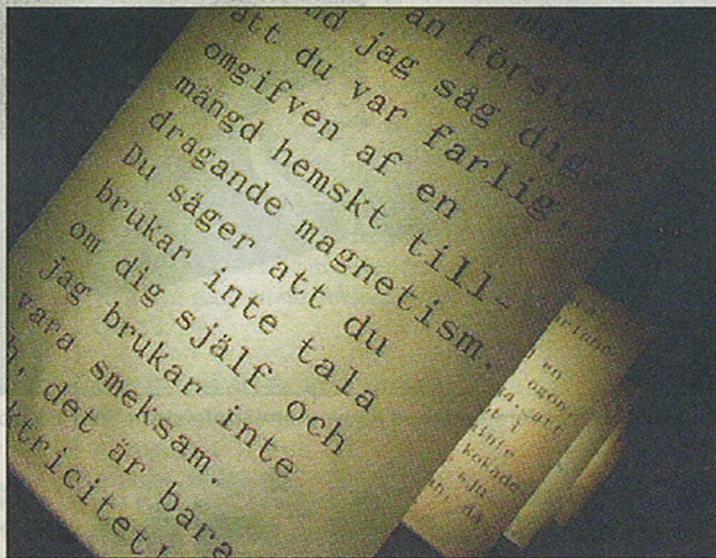
De är tio till antalet och alla har sina rötter i Falun. Projektet Eternal Return i Magasinet vill skapa en direkt kontakt med 3 000 högstadie- och gymnasieelever och de aktuella konstutövarna. Magasinet utgör ett spännade alternativ till den annars mer konventionella utställningsverksamheten.

Utställningen i Magasinet låter de traditionella konstuttrycken flyta samman med arkitektur, reklam, mode och design. Det ena är lukrativt och kommersiellt.

Det andra slåss på andra villkor. Den sanna konstnärssjälen och reklamartisten kan samtidigt inrymmas i samma kropp. Den moderna kommersiella och individuella samhället kräver människor som även kan marknadsföra sig.

Vi kan beklaga utvecklingen men så ser verkligheten ut, tyvärr.

En jättelik vägg möter besökaren. Det är arkitek-

Personliga brev mellan Selma Lagerlöf och Sophie Elkan utgör kärnan i verket Korrespondens.

ten Jani Kristoffersen som byggt den sex meter höga frigolitbekädda utställningsväggen. Den förstärker känslan av Magasinet som en jättelik hangar.

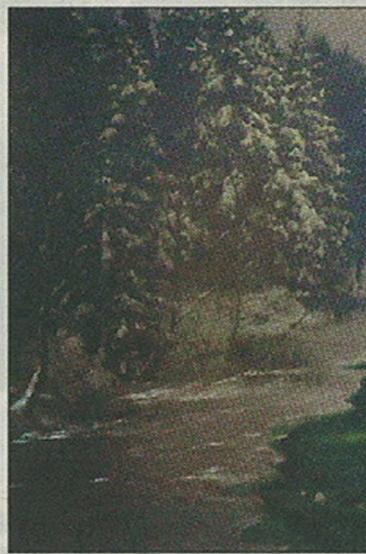
Jag hittar några personliga favoriter bland utställarna. Magnus Wennman (född 1979), en gång i tiden fotograf på Dala-Demokraten, ställer ut bildserien "Obamaland". Här lyckas fotografen fånga den där starka och hoppfulla känslan inför USA:s första svarta president. Wennman fanns på plats under valkampanjen. Han hittar de udda vinklarna och förstärker bilderna genom en kristallklar dramaturgi.

Du förflyttas också dit, mitt bland alla dessa människor som plötsligt börjat tro på någonting nytt och annorlunda. Den kritiska iakttagaren kan självfallet konstatera att bilden verkligen kan manipulera och

väcka stora känslor. Barack Obama framstår ju som ett slags helgon – en från himlen nedstörtad ängel. Han har ju ännu mycket kvar att bevisa och han har redan utmanat den konservativa kristna högern.

Helena Blomqvist (född 1975) gör tablåartade bilder berättelser som går i svartvit skepnad. Jag finner ett visst släktskap med en viss herr Roy Andersson. Hon kallar sina verk för "The dark planet". Det är både på djupt allvar men även med en viss distanserad humor som Blomqvist målar upp sina olika scenarier. Mörka sagoberättelser, en underton av undergångsstämningar. Här finns gott om enskilda detaljer att upptäcka.

Malin Pettersson Öberg (född 1979) återvänder till Falun med verket "Korrespondenser" som hämtar sin inspiration och kraft

Vincent Skoglund gör en gårdstografiet.

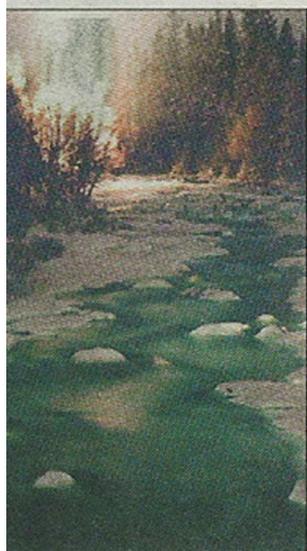

Obamaland – en svit bilder om valvalet.

från brevväxlingen mellan Selma Lagerlöf och Sophie Elkan. Här kan vi läsa Selmas och Sophies egna ord, denna längtan efter kärlek och bekräftelse.

På stora tygbanderoller hänger dessa högst privata brev. De sträcker sig också utanför Magasinet, står vända mot tågperongen.

Magasinet

r alla upp med naturfo-

det amerikanska presi-

tålmodigt vänta på sin
kade eller resa till nå-
n som kan frigöra sinn-
neten.

Eternal Return är ett
arbete mellan skolför-
tningen i Falun och
Kulturföreningen Magasi-
net inom ramen för Kul-
turrådets satsning "Ska-
nde skola".

ULF LUNDÉN Helena Blomqvist bilder imponerande

2009-10-12

Falukonstnärer på magasinet

Idag inleds utställningen Eternal Return på Magasinet i Falun. Det är konstnärer, fotografer och arkitekter som ställer ut sina verk. De har alla något gemensamt - de är alla uppväxta i Falun. Utställningen som pågår hela veckan ska inspirera skolungdomar att förverkliga sina drömmar.

🔊 [Lyssna till inslaget om Eternal Return](#)

Malin Pettersson Öberg gick estetprogrammet på Haraldsbogymnasiet. Hon visste redan då att det var konstnär hon skulle bli. Efter att ha studerat konst i flera år så jobbar hon nu både i Stockholm och i Paris.

- Det känns jättekul att komma tillbaka till Falun och visa vad jag jobbar med nu.

Hennes verk är stora gula tygskynken med text på. Det är citat från de brev som Selma Lagerlöf skrev till sin partner Sofie Elkan. De hänger både inne i magasinet och på baksidan mot järnvägstationen till.

- Det är spännande att få visa upp ett verk som faktiskt anknuter till Faluns historia, säger Malin Pettersson Öberg.

Johanna Lindblå går nian i Bjursåsskolan. Hon var en av besökarna på utställningens första dag.

- De kommer från ett litet ställe men de har utvecklat sina drömmar och gör det de vill, säger Johanna Lindblå som går i nian och som vill bli en framgångsrik åklagare.

- Jag blir inspirerad och vill försöka gå långt, jag vet att jag kan förverkliga min dröm.

Malin Pettersson Öberg framför sitt verk som visas på magasinet i Falun. Foto: Emma-Karin Björk.

Emma-Karin Björk
emma-karin.bjork@sr.se

Bli den första att kommentera

[Tipsa en bekant](#)

© Copyright Sveriges Radio 2009

10

KULTURREDAKTÖR

Jens Runnberg 023-936 42
kultur@dt.se FAX 023-936 09

KULTUR

Malin Pettersson Öberg ställer ut i Galleri Hörnan.

FOTO: KJELL JANSSON

Kommunikation i offentliga rum

FALUN

Att Galleri Hörnan har stora fönster ut mot torget har en poäng för nya utställaren

Malin Pettersson Öberg.

Med sin utställning vill hon locka till funderingar över hur det offentliga och gemensamma rummet används och hur det påverkas, av oss och av konsumtionskultur och privata intressen.

Utställningen bygger inte minst på grafiska effekter med texter som exponeras i växlingar mellan svart och vitt och på glasfönstrets speglade yta. Gammeldags estetik får kommunicera med samtida designtänkande.

KONST

Malin Pettersson Öberg

Galleri Hörnan Falun
30 januari-25 februari

Butiksnamn och skyltestetik intresserar Malin, som hämtat en del inslag från Paris, där hon bott en period.

Tygbanderollen med textcitat ur Ylva Eggehorn's bok *Kvarteret radiomottagaren* anknyter kring författarens uppväxt i området runt Konstfack i Stockholm och ingick i Malins examensarbete där förra året. Malin Pettersson Öberg kommer från Falun och har tilldelats ett kulturstipendium av Falu kommun.

Marianne Törner

KULTUR

Malin Pettersson Öberg ställer ut i Galleri Hörnan. Foto: Kjell Jansson

Konst för offentliga rummet

- Malin Pettersson Öberg
- Galleri Hörnan Falun
- 30 januari-25 februari

Att Galleri Hörnan har stora fönster ut mot torget har en poäng för nya utställaren Malin Pettersson Öberg. Med sin utställning vill hon locka till funderingar över hur det offentliga och gemensamma rummet används och hur det påverkas, av oss och av konsumtionskultur och privata intressen.

Utställningen bygger inte minst på grafiska effekter med texter som exponeras i växlingar mellan svart och vitt och på glasfönstrets speglade yta. Gammeldags estetik får kommunicera med samtida designtänkande. Butiksnamn och skyltestetik intresserar Malin, som hämtat en del inslag från Paris, där hon bott en period.

Tygbanderollen med textcitat ur Ylva Eggehorn's bok *Kvarteret radiomottagaren* anknyter kring författarens uppväxt i området runt Konstfack i Stockholm och ingick i Malins examensarbete där förra året. Malin Pettersson Öberg kommer från Falun och har tilldelats ett kulturstipendium av Falu kommun.

Publicerad: 2008-02-05 10:42

Vill väcka tankar

Malin Pettersson Öberg
Installationer
Galleri Hörnan, Falu
stadsbibliotek
30/1-25/2

Malin Pettersson Öberg visar delar av verk och texter som tidigare inte visats i Falun. Hon väcker tankar om bland annat behovet av det offentliga rummet.

Galleri Hörnan har fått styra valet av verk som Pettersson Öberg vill visa. Här kan vi ännu vila från reklam och konsumtionshets. Reflektionerna blixtrar som eldklot.

Utställningen kräver tid och fördjupning av betraktaren. Annars riskerar verken att framstå som lösryckta och famlande ur ett större sammanhang.

Hon visar bland annat upp sitt magisterarbete på Konst-

fack, här representerat i form av fyra svarta tygbänderoller.

Pettersson Öberg rör sig fritt mellan litteraturen och konsten. Författaren Ylva Eggehorn är en litterär inspirationskälla. Här finns textcitat från boken Kvarteret Radiomottagaren.

Det drar en nostalgisk våg genom det hela. När befann sig Sverige närmast ett paradiset? Ylva Eggehorn skriver: "Ska man hejda den historiska filmen om Sverige vid någon punkt, måste det bli år 1953. Eller kanske 1954. Där hängde vi ett ögonblick i den sköra balanspunkten mellan arbete och kapital, mellan folklighet och bildning, natur och storstad, det övervunna kriget och den tänkbara freden".

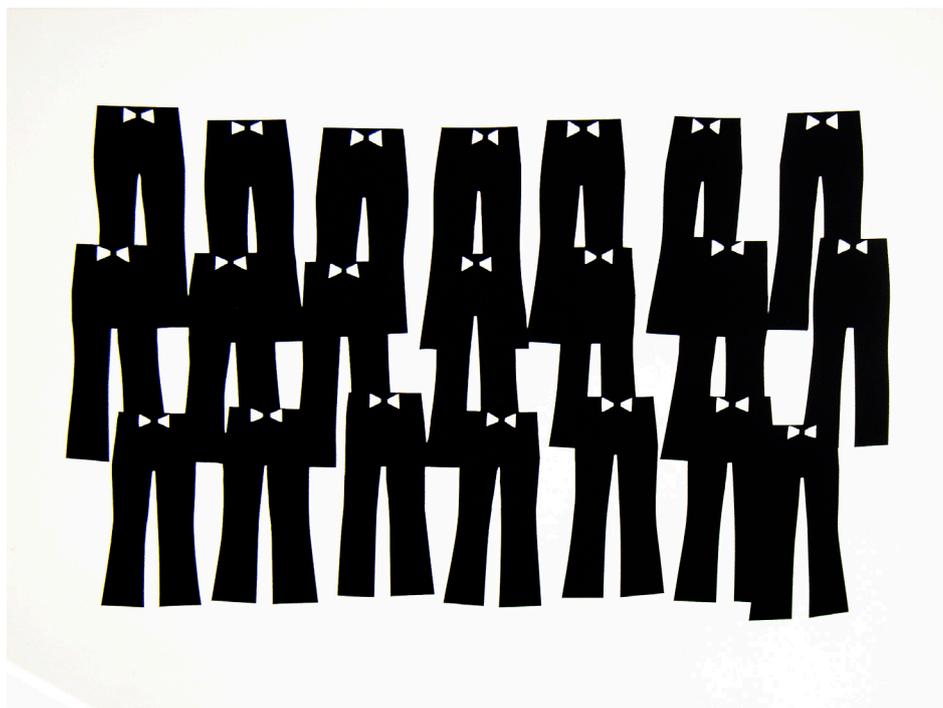
ULF LUNDÉN

DD 6/2-08

Gå och se! Whyred Art Project, Stockholm: Malin Pettersson Öberg (11/8-11/10)

Whyred, en av det svenska modeundrets banerförare, har tillsammans med curatorn Yvinka Medina startat "Whyred Art Project". Projektet bygger på samarbete med enskilda konstnärer, som kommer att utföra verk i anknytning till Whyreds butiker, dock utan att användas för att garnera kollektionerna. I Whyreds butik på Mäster Samuelsgatan i Stockholm kan man nu ta del av Malin Petterssons Öbergs projekt "Fanny Look". Öberg, som gick ut Konstfack i våras och bland annat deltog i utställningen "På spaning efter det jag som flytt" på Bonniers Konsthall, har speciellt intresserat sig för språk, grafisk form och den typ av meningsproduktion som befinner sig i gränsen mellan sant och falskt. "Fanny Look" är namnet på en av de många kinesiska barnmodegrossister som håller till i ett speciellt område i Paris. Alla företagen har namn som tycks vara resultatet av en icke-engelskkunnigs lek med ett datoriserat översättningsprogram, och ibland blir resultatet betydligt mer dråpligt än det oskyldiga "Fanny Look". Men vad är det egentligen som händer i detta bisarra affärsdistrikt? Nästan inga kunder ses komma och handla, ägarna ogillar starkt att få sina butiksfasader fotograferade och verksamheten skyddas på alla sätt och vis från insyn. Är det i själva verket som ryktet säger, att alla affärerna i själva verket är täckmantlar för den kinesiska maffian? Malin Pettersson Öberg ger inga definitiva svar på dessa frågor. Hennes uppsåt är nämligen inte att leverera ännu ett "undersökande" konstprojekt, utan att göra oss alla till delar av den urbana mytbildningen. Den moderan staden som ett raster av rykten och vandringsägner: en labyrint av innebörder, lika oöverblickbar som de medeltida städernas myller av gränder eller en kinesisk boomtown. (Adress: Whyred North, Mäster Samuelsgatan 5, 10 -10.15.2007)

Anders Olofsson, Konsten.net

Romantisk konstnärsroll på Bonniers konsthall

En fin gammal kulturtradition så här års är att besöka konsthögskolornas elevutställningar, där man kan spana efter morgondagens konstnärsstjärnor och kanske spåra nya fräscha tendenser i samtidskonsten. Och vid sidan av de sedvanliga på Valand, Forum, Mejan, Konstfack och Umeå konsthögskola bidrar Bonniers Konsthall i Stockholm i år med utställningen "På spaning efter det jag som flytt".

15 elever från hela landet och tre unga curatorer har gjort en utställning som hävdar romantikens återkomst i konsten. Mårten Arndtzén gick på spaning efter det nya.

Ja, fast i ärlighetens namn. Några helt nya tendenser brukar man sällan hitta på dom här utställningarna. För en ung, ambitiös konstnär är det minst lika viktigt att passa in som att vara originell. Därför fylls elevutställningarna av begåvade kopior eller varianter på sånt man känner igen. Det är naturligt.

Men just därför är det så kul att det här gänget vågar sticka ut hakan och påstå något om den unga konsten. Något ganska handfast och nåt som inte redan tjatats sönder i dom internationella konstdidningarna.

Sen kan man ju fundera över varför just detta, just nu? Varför damma av den romantiska konstnärsrollen nu? Vad är det med det ensamma geniet som, med eller utan basker på skallen, avskärmar sig i ateljén och utforskar sitt inre som plötsligt är attraktivt igen - efter ett årtionde eller så av samhällsengagemang och kollektivism?

Har vi helt enkelt tröttnat på omvärlden, och allt bråk? Som aldrig slutar, trots att vi gjort så många engagerade konstvideor om det. Eller är det för att dom var så svåra att sälja, och för att marknaden skriker efter ung konst just nu?

"One can only see clearly with the heart", man kan bara se klart med hjärtat står det på väggen till caféet i Bonniers konsthall. Det är en av dom gravskrifter Malin Pettersson Öberg hämtat från en gammal djurkyrkogård i Paris, och skrivit upp här - fast i neutrala svarta bokstäver på väggens vita botten, nästan kliniskt propert.

Och lite så där är det med romantiken i den här utställningen. Men tar inte riktigt steget ut, det finns alltid nån sorts reservation, distans eller ironi. Eller som i Carl Boutards fall ett helt batteri av dagboksanteckningar, videodokumentationer, redskap och växtprover - allt bara för att han ska få meditera lite över döden och glömskan i några ganska fina teckningar och skulpturer. Att bara se med hjärtat är nog inte riktigt respektabelt i dagens konstvärld, ändå.

Längst ut, eller in, vågar sig Lovisa Ringborg, med sin blandning av porträttfotografi och klassiskt måleri. Människor utkastade i en sorts evigt mörker, laddat av både stillhet och hot. Bilder som är både tidlösa och moderna. Och framförallt oreserverade.

"På spaning efter det jag som flytt" på Bonniers Konsthall i Stockholm pågår till den 17 juni. Just nu pågår även elevutställningar på Konstfack i Stockholm, Göteborgs konsthall och Bildmuseet i Umeå.

In Search of the Lost Self

What is it like being a young artist today, in the world? What is the role of the contemporary artist? In the autumn we were asked to curate an exhibition with art students for Bonniers Konsthall. With these questions in the back of our minds, we decided to invite students in their penultimate and final years from all Swedish art academies. There was an enormous response. We made hundreds of studio visits and in the end we decided to invite fifteen students to participate in the exhibition that we entitled *In Search of the Lost Self - 15 Art Students*.

Our intention was to shed light on a tendency we believed we could identify among the artists we chose to collaborate with, that is, a search for that which constitutes the self. It is about the right to a room of one's own, the right to retreat, to look to the future and to the past, inward and outward. In these movements, journalistic elements are intertwined with biographical ones, scientific with fictional. Contemporary history writing has become a private concern while the private memory process has become public. That is why we have chosen to curate an exhibition that represents our search for the artists as well as the artists' searching for themselves. We are all in the search of the lost self.

The artists have chosen to play with the oppositions. Their works can be seen as interfusions of conflicting impulses, which, according to us, turns towards the Romantic. The Romantic period, that dominated the cultural life of Europe 1770-1850, saw the emergence of an ambiguous artist's role, which was constantly threatened by exterior circumstances and thus forced on the run. Is this tendency about retreating and turning one's back on the world?

On the contrary, we see the search of a lost self as the very condition for the creation of the self. An interest in the past and need to look back can be a possible strategy for dealing with and creating an understanding for our time, which Proust managed so well with his novel *In Search of Lost Time*.

The introvert tendency, which we have chosen to call a productive melancholy, runs throughout the exhibition. Working in your own room is a possible course of action in order to re-formulate that which surrounds you and to find yourself in a wider context, which then becomes an important pre-requisite for the creative process. What we see in these art students is the search for the right to their own voice, a place in the world as well as in art.

Marianna Garin, Camilla Larsson
& Sinziana Ravini

Malin Pettersson Öberg

B. 1979, raised in Falun, studies at Konstfack, University College of Arts, Crafts and Design, Stockholm

Malin Pettersson Öberg is driven by a fascination for illustration, typography, text and design. Her works centre on surface and content and how these two levels harmonise. Her method often involves uncovering images and texts from their original context to create works with an inherent ambiguity. For example, the sentimental, luxurious and kitschy elements can be remoulded into firm shapes or vice versa. In *And in my heart there is... (Asnières)*, she borrows farewell greetings from headstones in a Parisian pet cemetery founded at the turn of the last century, and paints them on the white walls of the gallery. The viewer is met by greetings to beloved and deceased friends with names such as Jackson, Socrates and Sultan Galant vom Hatzfeldt (!). Lofty concepts merge with elements from popular culture and the world of fantasy. As a reminder of the transitoriness of existence, an old pocket watch has been drawn on the wall.

Camilla Larsson